

Таким чином, запровадження розглянутих вище заходів сприятимуть збільшенню відкритості та прозорості у прийнятті правильних управлінських рішень щодо питань інноваційно-інвестиційної діяльності підприємств, їх власників та інвесторів. Тому слід зауважити, що майбутнє, у процесі залучення інвестицій через поєднання інвесторів, власників та підприємств, за такими новітніми технологіями.

Список використаних джерел

1. Project Management: A Systems Approach to Planning, Scheduling, and Controlling / Harold Kerzner. Wiley, 2006, 1040 p.
2. Мазур И. И. Управление проектами: справочн. пособ. / И.И. Мазур, В.Д. Шапиро и др. – М.: Высшая школа, 2001. – 875 с.
3. Бавико О.Є. Віртуальні механізми координації діяльності суб'єктів регіонального економічного простору / О.Є.Бавико // Іноваційна економіка.-2013. – № 3 (41). – С. 166-171.

ЕКОНОМІЧНІ ІНТЕРЕСИ КРАЇН ЗАХОДУ СФОРМОВАНІ В ТЕОРІЇ «ЗОЛОТОГО МІЛЬЯРДА»

А.О. Женуки, студент
К. А. Мартиненко, студент
Черепанова Н.О, старший викладач
Одеський національний політехнічний університет

Термін золотий мільярд – утворився як синтез двох великих ідей сучасної західної культури, які приймають саме різне обличчя – від квазінаукових до суто ідеологічних і навіть містичних, релігійних. Одна ідея – уявлення про Золотий вік прогресу і благоденства. Інша – песимістичне визнання обмеженості ресурсів Землі і неможливості поширення цього благоденства на все нинішнє населення планети. Спочатку цей термін використовувався в дискусіях про екологію, макроекономіку, демографії та міграційної політики. Інший раз виникали публікації, в яких висвітлювалися питання про розміри допомоги слаборозвиненим країнам. Але прикладні міркування мало кого цікавили. Умами

великих політиків безроздільно заволоділа стратегія стримування більшості населення Землі меншістю.

У число країн золотого мільярда входять: США, Канада, Австралія, Нова Зеландія, держави Євросоюзу, Ізраїль, Японія, Південна Корея і Аргентина. Навіть благополучна Швейцарія потрапляє в одну групу з більшою частиною Південної Америки і низкою найбільш розвинених країн Азії та Африки – в категорію другого сорту з точки зору доцільності підтримки в них людського ресурсу. Є ще й категорія двієчників, які живуть, на думку Неомальтузіанці, за рахунок розвинених країн: Китай, Індія, Індонезія, Болівія, Парагвай, частина Африки. До слова, три перші держави входять до четвірки найбільш густонаселених в світі. Більшій частині Африки і деяких азійських країн для цих теоретиків не існує – дані території не годяться навіть в якості сировинного придатка.

Теорія золотого мільярда – пропагандистський засіб. Вона покликана пояснювати будь-які нещастя решти світу: від нестачі питної води до епідемії лихоманки Ебола. Є кошти і політичні. До них відносяться різного роду регіональні і трансконтинентальні об'єднання успішних і багатих країн, які впливають на інших різного роду санкціями і «чорними списками». Потім вступають в справу важелі економічні. А якщо не допомагають вищевказані кошти, то «мільярдери» без довгих роздумів беруться за зброю [1, с. 34].

Сучасна методологія неоглобалізму щодо забезпечення доступу країн золотого мільярда до сировинних і енергетичних ресурсів є досить простий. Для початку проводиться ідеологічна обробка найбільш активної частини національної еліти тієї чи іншої країни з метою забезпечення її прозахідної орієнтації. Далі країні пропонується фінансова допомога для вирішення економічних і соціальних проблем.

Зазвичай, цю роль грають Міжнародний валютний фонд і Світовий банк, які перебувають під впливом США. При цьому варто зауважити, що ця допомога, як правило, надається у вигляді грошей, а у вигляді так званих пов'язаних кредитів, коли значна частина наданих грошей повинна бути обов'язково витрачена на покупку харчових або промислових товарів з країн Заходу. При цьому, ці товари далеко не кращої якості.

Як результат таких дій, досягаються відразу дві мети: країна потрапляє у фінансову залежність від апологетів неоглобалізму і підриваються основи національної економіки, адже потік іноземних товарів призводить до банкрутства вітчизняних промислових підприємств. В результаті таких дій в країні зростає рівень безробіття і наростає соціальна напруженість, підриває довіру населення до

національної уряду. Наступним кроком є придбання транснаціональними корпораціями (ТНК) акцій найважливіших державних підприємств [2, с.178]. Слід зазначити, що пріоритет віддається сировинним і добувним галузям економіки і все це подається як інвестиції в розвиток національної економіки.

Концепція золотого мільярда, що припускає штучне виділення з людства нового обраного народу, є утопією. Ця утопія породжена у відповідь на нинішній загальну кризу індустріалізму і індустріальної цивілізації.

Ті, хто вважає себе зарахованими до золотого мільярду, все більше і більше відчувають себе в обложеної фортеці, якій загрожують швидко розмножується орда голодних, обурених будинків. Утопія золотого мільярда, нереалізована в принципі, породжує, проте, зростаючу агресивність – спочатку в ідеології і культурі, потім в політичній і військовій сфері [3, с. 768].

Допомога, яку отримують уряду «третього світу», супроводжується додатковими рамками. Зазвичай, вона повинна бути витрачена на американські продукти, а країна-одержувач повинен надати інвестиційні переваги американським компаніям, зміщуючи вживання з вироблених в країні товарів і продуктів на імпортовані, породжуючи таким чином ще більшу залежність, голод і борг. Значна частина допомоги ніколи не виходить на поверхню, осідаючи прямо в кишнях корумпованих чиновників в країнах-одержувачів. [4, с. 308].

Стрімке зростання чисельності населення Землі змушує країни приймати до уваги вплив демографії на екосистему планети. Потреби ростуть в геометричній прогресії, а ресурси мають обмежений характер. Тому основною причиною появи поняття «золотий мільярд» стала проблема обмеженості природних ресурсів та контролю за їх використанням з боку розвинених країн.

Прийняти чи не прийняти саму ідею золотого мільярда – справа морального і навіть релігійного вибору, бо ця ідея є радикально антихристиянської. На хвилі неоліберальної і євроцентристської ідеології по всьому світу деяка частина інтелігенції, мабуть, впала в спокусу цієї утопії і є її радикальним пропагандистом. Ця частина надає і великий вплив на політичний режим.

Список використаних джерел

1. Боумоля Дж., Блайндер А. Економікс: принципи і політика. – М.: Юніті-Дана., 2012. – С. 34.
2. Алексейчук Н.С., Ковнір В.Н. Економічна теорія. – М.: Юрайт. – 2012. – С. 178.

3. Абель, Е., Бернанке Б. Макроекономіка. – СПб.: Пітер. – 2010. – 768 с.

4. Моїсєєв Н. Бути чи не бути людству / Н. Моїсєєв // М.: Праксис, 1999. – 308 с.

СУЧАСНИЙ СТАН ВЕНЧУРНОГО ІНВЕСТУВАННЯ В УКРАЇНІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЙОГО РОЗВИТКУ

Є.Ю. Мордань, к.е.н.

К.П. Назаренко, студентка

Сумський державний університет

Венчурне інвестування – принципово новий різновид грошових вкладів у акції нових фірм чи підприємств, що здійснюють свою діяльність у сучасних сферах бізнесу. За останні декілька років даний вид інвестування почав активно проявляти себе в Україні.

Венчурне інвестування здійснюється спеціально створеними суб'єктами фінансового ринку – венчурними фондами, згідно Закону України «Про інститути спільного інвестування» венчурним фондом є недиверсифікований інститут спільного інвестування закритого типу, який здійснює виключно приватне (закрите) розміщення цінних паперів ІСІ серед юридичних осіб та фізичних осіб і активи якого можуть включати цінні папери, емітовані пов'язаними особами компанії з управління активами такого фонду [1]. Тобто, венчурні фонди – це фонди приватного капіталу, які інвестують у підприємства, що знаходяться на ранніх стадіях свого розвитку.

Ризик венчурного інвестування повністю лежить на інвесторів, тому законодавство звільнило такі фонди від численних нормативних обмежень, характерних для діяльності інвестиційних фондів інших типів (закритих та відкритих). Склад і структура активів венчурного фонду визначається тільки його учасниками. Немає обмежень і на кількість учасників венчурного інвестиційного фонду – учасником фонду може бути і одна особа. Єдине обмеження для таких фондів – цінні папери фонду не підлягають публічному розміщенню і розміщуються тільки серед юридичних осіб [2].

Для аналізу сучасного стану венчурного інвестування в Україні проаналізуємо наявну кількість венчурних інститутів спільного інвестування (ІСІ),